

Тукъ Пенчо се засмѣ, подскочи, съ очи колибката измѣри и право въ нея се намѣри — извика отвлѣтъ: „чакайте“! Ихъ... че нали трѣба пустото и прѣдъ гости да се отерами!

А Лалка е хитра, досѣтлива. Засмѣна тя и чевръста гоститѣ въ градинка поведе и да посѣднатъ закани:

На колелце вси насѣдаха и Лалка се до тѣхъ намѣсти. Па ето и Пенчо се зададе съ половинъ питка и сирене:

— На, по равно да си раздѣлимъ, задума той засмѣнъ до уши — тато го нѣма у дома.

Закърши на части питката, заслага и по бучка сирене и протѣгна ржка да раздава:

— Ето, на тебе, дръжъ Драгне; това пѣкъ е на Радка, на вземи Лалке и ти твоя пай — а това за Славко и за мене.

Пенчо отчупи и посѣгна на Славка дѣла да даде, ала той дигна глава, отрече, не рачи да го приеме.

Славко бѣше момче отъ богатъ родъ, не иска сиромашки хлѣбъ, гнжси се.

— Не съмъ гладенъ, бе Пенчо, не искамъ, отврѣща Славко наведенъ, а скрита усмивка на устни неволно лѣжата издава.

Но Пенчо усмивка не вижда, а моли и хлѣба подава:

— На вземи бе, Славко, молимъ те, повтаря Пенчо и потрета. — Ако сега не си гладенъ, бе Славко, за сетнѣ го скрий, кога огладнѣйшъ!

И Лалка главица подигна, и сладко на Славка задума:

— Земни бе, Славко, молимъ те, земни